

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus III. vtrum fuerit conueniens Christum pro se orare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

ARTICVLVS III.

Vtrum fuerit conueniens Christum pro se orare

COMMENTARIVS.

A quod bonum à Deo postulat, vt utatur illo ad vtilitatem aliorum, non sibi soli, sed etiam alijs orat.

Ad tertium sic proceditur. Videtur: quod Christo non fuerit conueniens pro se orare. Dicit enim Hilarius * in 10. de Trinitat. Cum sibi non proficeret deprecationis sermo, ad profectum tamen nostrae fidei loquebatur. Sic ergo videtur, quod Christus non sibi, sed nobis orauerit.

2. Praeterea, Nullus orat nisi pro eo quod vult: quia sicut dictum est *, oratio est quadam explicatio voluntatis per Deum implenda, sed Christus volebat pati ea, quae patiebatur: dicit enim Augustinus 26. contra Faustum, Homo plerumque irascitur, etsi nolit, contristatur, etsi nolit, dormit, etsi nolit, esurit, ac sitit. Ille autem scilicet Christus, omnia ista habuit, quia voluit. Ergo ei non competebat pro seipso orare.

3. Praeterea, Cyprianus dicit in libro * de oratione Dominica: Pacis doctor & veritatis Magister noluit sigillatim & priuatim preces fieri, vt quis cum precatur, pro se tantum precetur. Sed Christus illud impleuit quod docuit, secundum illud Actuum primo, Cupit Iesus facere & docere. Ergo Christus nunquam pro se solo orauit.

Sed contra est, quod ipse Dominus orando dicit Ioan. 17. Clarifica filium tuum.

Respondetur dicendum, quod Christus pro se orauit dupliciter. Vno modo exprimendo affectum sensualitatis (vt supra dictum est) vel etiam voluntatis simplicis, quae consideratur vt natura, sicut cum orauit à se calicem passionis transferri. Alio modo, exprimendo affectum voluntatis deliberate, quae consideratur vt ratio: sicut cum petijt gloriam resurrectionis. Et hoc rationabiliter. Sicut enim dictum est *, Christus ad hoc vti voluit oratione ad Patrem vt nobis daret exemplum orandi, & vt ostenderet, Patrem suum esse autorem, à quo & eternaliter processit secundum diuinam naturam, & secundum naturam humanam ab eo habet quicquid boni habet. Sicut autem in humana natura, quadam bona habebat à Patre iam percepta, ita etiam expectabat ab eo quadam bona nondum habita, sed percipienda. Et ideo sicut bonis iam perceptis in humana natura gratias agebat Patri, recognoscendo eum autorem (vt patet Matth. 26. & Ioannis 11.) ita etiam, vt Patrem autorem recognosceret, ab eo orando petebat ea quae sibi deerant, secundum humanam naturam, puta gloriam corporis & alia huiusmodi. Et in hoc etiam nobis dedit exemplum, vt de perceptis à nobis muneribus gratias agamus, & etiam nondum habita orando postulemus.

Ad primum ergo dicendum quod Hilarius * loquitur quantum ad orationem vocalem, quae non erat ei necessaria propter ipsum, sed solum propter nos. Vnde signanter dicit, quod sibi non proficiebat deprecationis sermo. Si enim desiderium pauperum exaudiri Dominus (vt in Psal. 6. dicitur) multo magis sola voluntas Christi habet vim orationis apud Patrem. Vnde ipse dicebat Ioan. 11. Ego sciebam, quoniam semper me audis, sed propter populum qui circumstans, dixi, vt credant, quia tu me misisti.

Ad secundum dicendum, quod Christus volebat quidem pati illa, quae patiebatur, pro tempore illo: sed nihilominus volebat, vt post passionem, gloriam corporis consequeretur, quam nondum habebat. Quam quidem gloriam expectabat à Patre sicut ab autore, & ideo conuenienter ab ipso eam petebat.

Ad tertium dicendum, quod ipsa gloria, quam Christus orando petebat, pertinebat ad salutem aliorum, secundum illud Roman. 4. Resurrexit propter iustificacionem nostram. Et ideo illa etiam oratio, quam pro se faciebat, erat quodammodo pro alijs. Sicut & quicunque homo ali-

Fr. Suarez, Tom. I.

Respondet D. Tho. Christum pro se orasse, interdum representando simplicem affectum, interdum efficaciter petendo quod omnino fieri volebat, vt cum Ioan. 17. orabat: Pater veni hora, clarifica filium tuum. Quae doctrina de fide certa est, expressè enim habetur in Euangelio, & rationes seu congruentiae illius optimae à D. Tho. afferuntur.

Solutiones argumentorum sunt notandae, praesertim primi & tertij nam in primo explicat dictum Hilarij lib. 10. de Trinit. circa finem dicentis, Christo non profuisse deprecationis sermonem, sed propter nostrum profectum interdum orasse. Quod dicit D. Thom. intelligendum esse de oratione vocali, quae non erat illi necessaria propter ipsum, sed propter nos. In quo satis indicat D. Thomas orationem mentalem fuisse Christo necessariam propter ipsum, vt super articulum primum etiam docuimus, fuit enim illi necessaria ad impetrandam, & merendam gloriam corporis, & impetrandam sui nominis claritatem, quia hoc medium erat à Deo praescriptum ad illum effectum consequendum: oratio autem vocalis per se non requiritur ad impetrationem, vel meritum, sed vel ad excitandam, & colligendam mentem, vel ad augendam satisfactio-

nem, vt D. Thom. docet. 2. 2. q. 83. ar. 12. Et ideo non fuit Christo propter se necessaria, sed propter nos. Et ad hunc modum explicat D. Tho. in eadem solutione verba Christi Ioan. 11. Pater, gratias ago tibi, quoniam auastisti me, &c. Quem locum statim fufius in disputatione tractabimus.

In solutione verò ad tertium explicat D. Thom. verba Cypr. in expositione orationis dominicae in principio totius expositionis post totum praebulum, vbi sic inquit, Ante omnia pacis doctor, atque veritatis magister sigillatim noluit, & priuatim precem fieri, vt qui, cum precatur, pro se tantum precetur, & infra, Publica est nobis, & communis oratio, & quando oramus, non pro vno, sed pro toto populo oramus, quia totus populus vnum sumus, &c. quae late prosequitur. Dicit autem D. Thom. Christum Dominum hanc legem orandi seruasse, etiam cum gloriam suam postulauit: quia eius gloria commune bonum est omnium nostrum & eandem dicit nos seruare, cum aliquid nobis priuatim petimus, vt eo in aliorum vtilitate utamur. Non est autem intelligendum, hanc legem seu conditionem simpliciter, & absolute esse de necessitate orationis, vt recta sit, & honesta, potest enim aliquis interdum sibi, & alteri in particulari vitam, vel gratiam postulare, nihil pro alijs petendo, nec de eorum vtilitate cogitando: quia neque charitas, neque aliqua virtus obligat ad desiderandum, vel petendum bonum aliorum, quandoque nostrum bonum appetimus, vel postulamus: non est igitur hoc de ratione honestae, & rectae orationis, loquendo in particulari de singulis orandi actibus. Absolutè tamen, & vniuersè loquendo ad munus orandi pertinet, vt non solum pro nobis, sed etiam pro alijs oremus, quod Cyprianus in dictis verbis intendit: vnde, ceteris paribus, tanto erit perfectior oratio, quanto non solum ipsi oranti, sed etiam alijs utilis fuerit. Et propterea merito D. Thomas explicare voluit, quo modo hac perfectio etiam in illa oratione, qua Christus pro se orauit, non defuerit.

**

M m m 3 ARTI